

EL TEATRE és un dels pocs actes col·lectius que queden en la societat, en la mesura en que requereix encara –ara i per sempre–, la presència física de tots els que hi participen, actors i espectadors, i no es pot substituir per mitjans tecnològics, sense cap ànim de menyspreu per aquests mitjans, excel·lents i, per descomptat, compatibles.

És cert que estem vivint una època crítica, en la qual no és pot parlar d'una manera superficial sobre les nostres coses, sobre el nostre ofici, finalment, sobre la nostra Vida. Però també és cert que no podem caure en lamentacions inútils davant d'un moment difícil que no podem evitar. La qüestió és buscar com, davant d'aquest moment, podem preservar el nostre espai de creativitat i de llibertat. Perquè el problema no pertany només al nostre col·lectiu, sinó, d'una manera primordial, a l'individu.

Divendres passat, el diari Le Monde publicava, per primera vegada, un text d'Albert Camus que mai no va ser imprès en vida de l'autor. Llegint aquell text he sentit la força i la energia necessària per poder dirigir-me a vosaltres amb aquella idea, amb les seves paraules.

Diu Camus, que perquè un periodista no perdi la seva independència, la seva llibertat, s'han d'acomplir aquestes condicions:

- Lucidesa
- Refús
- Ironia
- Obstinació

Lucidesa per oposar resistència als mecanismes de l'odi i la ira i al culte a la fatalitat.

Refús, davant l'estúpidesa creixent, fins a oposar, si cal, la desobediència.

Ironia, en tant que arma contra els poderosos, una arma que permet refusar el que és fals per dir el que és cert.

Obstinació, per superar els obstacles, tots els obstacles.

Només els cors lliures i els esperits clarividents poden fer front als obstacles i crear una nova manera de fer les coses, de canviar les coses, trobar un nou mètode per resistir, per viure, per entendre. I això s'aplica d'una manera especial al TEATRE.

Torno a Camus, diu: "Formar aquests cors i aquestes ànimes, o millor dit, despertar-los, serà la feina, a la vegada modesta i ambiciosa, que haurà de fer l'home independent. La història tindrà o no en compte aquests esforços. Però haurà de fer-los."

Han passat setanta tres anys des de que es van escriure aquestes paraules i penso que avui és un moment idoni per recordar-les i sentir-les com a nostres. Perquè és amb el nostre treball, la nostra força, la nostra voluntat, lucidesa, refús, ironia i obstinació com podem fer-ho. I també perquè tenim la responsabilitat, com artistes i creadors, com a persones que treballem en el Teatre des de molts llocs diferents, d'aconseguir-ho.

Rosa Novell

Rosa Novell

Actriu i directora d'escena catalana. Va debutar en el teatre el 1974 amb la seva interpretació a *Les Troianes*, d'Eurípides. Des d'aleshores ha treballat en nombrosos muntatges d'obres de grans autors nacionals i internacionals, i la seva tasca d'interpretació i direcció ha estat àmpliament reconeguda pel públic i la crítica, com *El balcó* (1980) de Jean Genet, *Al vostre gust* (1984) de William Shakespeare, *Oh, els bons dies* (1984) de Samuel Beckett, *La marquesa Rosalinda* (1988) de Ramón María del Valle-Inclán, *Elsa Schneider* (1989) de Sergi Belbel o *Restauració* (1990) d'Eduard Mendoza.

L'any 1988 va rebre el Premi Nacional d'Interpretació, l'any 1989 el Premi Margarida Xirgu i el 1995 el Premi de la Crítica pel seu paper a *La Senyora Florentina i el seu amor Homer*, de Mercè Rodoreda.

Com a directora cal destacar el muntatge *Maria Rosa* (1997) d'Àngel Guimerà, *Olga sola*, de Joan Brossa, premi de direcció de la Crítica el 1998, i *Les dones sàvies*, de Molière, *Un'anima chiamata Puccini o Il Teatro alla Moda* de B. Marcello (1999), *Greus qüestions* (2004), d'Eduard Mendoza, i *Fi de partida* (2005), de Samuel Beckett. El 2007 va rebre la Creu de Sant Jordi.